

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποσέλλεται δωρεάν τοῖς Συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναϊδος» χρωματισμένη εἰκὼν.

Ἐν προηγουμένῳ ἡμῶν ἄρθρῳ περιεγράψαμεν τὴν ἠθικὴν κατάστασιν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ χριστιανισμοῦ. Εἶπομεν ἐκεῖ, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης μετέβαιεν ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἐξαχρειώσεως εἰς τὸ τῆς καταστροφῆς, καὶ ὅτι εἶχεν ἀνάγκην οὐ μόνον ἐξωτερικῆς ἀλλὰ καὶ ὑπερανθρώπου τινὸς συνδρομῆς καὶ τοιαύτην ἔδωκεν αὐτῇ ὁ χριστιανισμός. Διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ δὲν ἐνόουμέν τὰ δόγματα ἐνὸς ἢ ἐτέρου κλάδου τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας οὐδὲ τὴν πορείαν πολλῶν καλουμένων χριστιανῶν, ἀλλ' αὐτὰς τὰς βάσεις τοῦ χριστιανισμοῦ, ὡς ἀποκαλύπτεται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, ἢ ἐφαρμογὴ τῶν ὁποίων καθιστᾷ χρήσιμον καὶ ἐντελὴ πάντα ἀσπαζόμενον αὐτάς.

Ὁ χριστιανισμός διδάσκει οὐχὶ κατὰ συμπέρασμα ὡς ἡ φιλοσοφία, ἀλλὰ θετικῶς καὶ ὡς ἔχων γνῶσιν τοῦ Θεοῦ ὑποδεικνύει δὲ αὐτὸν οὐχὶ ὡς φιλοσοφικὴν ἀρχὴν οὐδὲ ὡς ἐπιστημονικὴν ἀνάγκην, ἀλλ' ὡς πρὸς ὅσον λογικόν, ἐλεύθερον, αὐτῆς παρκατον, πάνσοφον, παντοδύναμον, πανάγαθον καὶ αἰώνιον προσελκύον πρὸς ἑαυτὸ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἔσωσεν ἐκ τῶν οὐκράτων συνεπειῶν τῆς πολυθείας καὶ τῆς εἰδωλολατρίας. Πρὸς δὲ ὑποδεικνύει ἡμῖν ὅτι καὶ ἡμεῖς δὲν εἰμεθα αὐτοφύη ὄντα, ἀλλὰ τέκνα τοῦ ἐνδόξου τούτου καὶ παντοδυναμοῦ Θεοῦ. Ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐσμεν ὡς καὶ αὐτὸς ἐλεύθεροι, ὑπεύθυνοι καὶ ἀθάνατοι, ὑπερ-ἀνθρώποι ἡμεῖς εἰς τὴν ὑψηλὴν ἠθικὴν-πνευματικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ εἰς τοιαύτην συναίσθησιν τῆς συγγενεῖς ἡμῶν καταγωγῆς ὥστε νὰ περιφρονῶμεν τὴν κακίαν, μᾶλλον ἢ ν' ἀποφεύγωμεν αὐτὴν ἐκ φόβου.

Ὁ χριστιανισμός ὑπέδειξεν ἡμῖν ὅχι μόνον τὴν ὑ-

παρξίν τοῦ Θεοῦ τῆς Γραφῆς καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ καταγωγὴν ἡμῶν, ἀλλ' ἀπεκάλυψε συγχρόνως καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ εἰς τὰς θείας αὐτοῦ ἐντολάς. Ὅτι δηλ. ὡς τέκνα τοιούτου Πατρὸς δεόν νὰ ζῶμεν ὡς ἀδελφοὶ σεβόμενοι τὰ δικαιώματα ἀλλήλων. Ὅθεν ἡ κατάργησις τῶν μονομαχιῶν καὶ θηριομαχιῶν, ἡ κατεύνασις τῆς ἀγριότητος καὶ ἐμότητος ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, ὁ σεβασμὸς τῆς ζωῆς καὶ τιμῆς τοῦ αἰχμαλώτου, ἡ σύστασις διεθνούς ἐταιρίας τοῦ «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ», ἧς τὰ μέλη δύνανται νὰ συνδράμωσι τὰ πάσχοντα μέλη ἀμφοτέρων τῶν διαμαχομένων μερῶν. Ὁ χριστιανισμός κατέστησε τὴν χειραφέτησιν τῶν δούλων ἀνάγκην καὶ τὴν σωματεμπορείαν διεθνῆς ἐγκλήμα. Ἦδη δὲ ἐστεμμέναι κεφαλαὶ ὑπὸ τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ βασιλέως τοῦ Βελγίου ἰδρύσαν σύλλογον, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι νὰ στρώσῃ τὴν Ἀφρικὴν διὰ λεωφόρων διερχόμενοι δι' αὐτῆς τῆς καρδίας αὐτῆς, νὰ συστήσῃσι σταθμοὺς ἐμπορικοὺς καὶ βιομηχανικοὺς συνδεδεμένους διὰ τοῦ ηλεκτρικοῦ σύρματος μετ' ἀλλήλων καὶ μετὰ τῆς Εὐρώπης καὶ τέλος νὰ ἐκχριστιανίσωσι τοὺς ἀγρίους Ἀφρικανούς πρὸς ριζικὴν καταστροφὴν τῆς δουλείας. Εἰς τῶν ἡγεμόνων τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς ἠσπάσθη ἤδη τὸν χριστιανισμὸν, ἐκήρυξε τὴν Κυριακὴν ὡς ἡμέραν ἀγίας καὶ ἐκήρυξε τὴν δουλείαν ὡς ἐγκλήμα.

Ὁ χριστιανισμός ἐπανήγαγε τὴν ἰσοτιμίαν τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκαγενείας, καταργήσας τὴν πολυγαμίαν καὶ ἀποκηρύξας τὸν παρά φύσιν ἔρωτα ὡς ἐγκλήμα, κατέστησε δὲ τὴν οἰκίαν τοῦ πολίτου σεβαστὴν καὶ τὸ ἀσυλον ἀπαραβίαστον. Ἀνύψωσε τὴν ἐργατικὴν τάξιν, τὴν ἐντιμὸν καὶ ἰσχυράν, τὸ θεμέλιον καὶ τὸ ἠθικόμετρον πάσης κοινωνίας, ἐκ τῶν σπλάγγων τῆς ὁποίας ἐξῆλθον οἱ εὐεργέται τῆς γῆς καὶ οἱ εὐσεβεῖς ἡγέται τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, οἱ ἰδρυταὶ τῶν φιλανθρωπικῶν καὶ θρησκευτικῶν καταστημάτων τῶν Νοσοκομείων, Πτωχοκομείων, Ὀρφανοτροφείων, Φρενοκομείων κτλ., τῶν ἱεραποστολικῶν καὶ Βιβλικῶν

Ο άνδρας του ΘΙΕΡΣΟΥ εν Ναυπή.

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΘΙΕΡΣΟΥ ΕΝ ΝΑΝΣΗ

Ο ώραίος ούτος άνδρας, ο πρὸς τιμὴν τοῦ Θιέρσου στήθεις ἐν τῇ πλατεῖα τοῦ Σιδηροδρόμου τῆς πόλεως Ναυπῆς, τῇ 3 Αυγούστου 1879, ἐχύθη ἐν Παρίσιος. Ἐξ ὀρειγάλκου φλωρεντινοῦ συνιστάμενος ἔχει ὕψους 3 μέτρων καὶ 60 ⁵/₁₀. Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας παρίσταται ὄρθιος, μετὰ σταυροειδούς ἐνδύματος (σουρτουκού), τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐλαφρῶς ἐκτεινόμενης καὶ τῶν τελευταίων δακτύλων συνεπτυγμένων, ὡς συνήθως συνεθίζε να εἶνε. Ἡ ὁμοιότης εἶνε μεγίστη, ἂν καὶ ἐλλείπουσι τὰ δίοπτρα, ἀτινα μεταβαλλοῦσι τὴν ἐκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ κρατεῖ κύλινδρον ἡμικλειστόν, ἐφ' οὗ εἶνε ἐγκεκαγαγμένα αἱ λέξεις «Συνθήκη τῆς εἰρήνης τοῦ 1871».

Τὸ κρηπίδωμα εἶνε λίθου ἐκ τοῦ ὄρους Ἰούρχ, καὶ ἔχει 5 μέτρων ὕψος. Ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν τῆς κορωνίδος ὑπάρχουσι ἐπιγράμματα ἐνοπλᾶ τεσσάρων νομῶν τῆς Γαλλίας, οἵτινες πρῶτοι ἐνεγράφησαν διὰ τὴν ἐγερσιν τοῦ ἀνδριάντος. Κοσμητήρια ἐκ φύλλων δρυὸς καὶ δάφνης κρέμανται ἐκ τῶν σημάτων. Ἐπὶ τῆς κυρίας προτόψως τοῦ ἀνδριάντος ὑπάρχει ἀλληγορικὴ ἐξ ὀρειγάλκου εἰκὼν εἰκονίζουσα τὴν ἱστορίαν γράφουσαν τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐλευθερώσεως τοῦ ἐδάφους 4 Αυγούστου 1873. Κάτωθεν δὲ αἱ ἐξ ἑξ ἑξέως χροστοὶ γράμματα.

A. Thiers, le libérateur du territoire.

A. Θέρσω, τῷ ἐλευθερωτῇ τοῦ ἐδάφους.

Τὸ ἀγαλμα εἶνε ἔργον τοῦ Α. Γυλβέρτου γλύπτου, ὁστις ἐφημιόθη διὰ τοῦτο. Τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ ἀγάλματος ἢ τῶν ἀπολυπτηριῶν αὐτοῦ ἐγένοντο μεγάλαί ἐορταὶ ὑπὸ τῆς πόλεως Ναυπῆς. Ἡ κυρία Θιέρσου καὶ ἡ δεσποινὶς Νύσαι ἦσαν παρούσαι ἢ δὲ νεόλαία τῆς πόλεως προτήνεγεν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ἐκ χρυσοῦ στέφανον σηματούοντα δύο φοίνικας ἡνωμένους, τὸν μὲν ἐκ δάφνης, τὸν δὲ ἐκ δρυὸς.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗ ΣΤΙΓΜΑΤΙΑ

Συνήγορος τις συνηγορῶν ἐν τῇ πταισιματοδικεῖᾳ ἐπεράτωσε τὴν ὁμιλίαν του διὰ τοῦ ἐξῆς περιεχοῦ ἐπιλόγου.

«Ὅττω, κύριοι, ἐρχόμεθα νὰ ζητήσωμεν παρ' ὑμῶν δικαιοσύνην διὰ τὴν ἀμετρητοτάτην προσβολήν. Πλᾶς ἐκτύπησαν . . . Πού; Ἐάν ἡμεθα ποίηται, δὲ ἐλέγομεν ὑμῖν, ὅτι ἐκεραυνοβολήθημεν ἐπὶ τῆς διπλῆς κορυφῆς ἰάν ἡμεθα γεωγράφοι, δὲ ἡραπονοούμεθα, ὅτι ἐπληρώθημεν ἐν τῷ «ἡμισφαιρίῳ» ἰάν ἡμεθα φιλόσοφοι, δὲ εἰδεικνύομεν ὑμῖν, ὅτι προσεβλήθημεν ἐκ τῶν αὐστέρων» ἰάν ἡμεθα παικται, δὲ ἐβεβαιούμεν ὑμᾶς, ὅτι ἐδάκαμ ἡμῖν ἐν ἀτῶν ἐπὶ τοῦ «ἀσπαρ πῖκα» (μπαταῶνι) ἰάν ἡμεθα βιβλιόφιλοι, δὲ ἐκάμκομεν νὰ βλεπῆτε, ὅτι ἐβλάθθημεν ἐπὶ τῆς ἀπίσθιας σελίδος» ἰάν ἡμεθα νομισματολόγοι, δὲ ἀπεδεικνύομεν ὑμῖν, ὅτι

ἐκακοποιήθημεν ἐν τῇ ἀπίσθια ὄψει τοῦ νομισματός» ἰάν ἡμεθα στρατηγοὶ, δὲ ὑπεστηρίζομεν, ὅτι προσεβλήθημεν ἐν τῇ ἀπίσθοφυλακῇ» ἰάν ἡμεθα ἀρχιτέκτονες, δὲ ἐζηγοῦμεθα, ὑμῖν ὅτι ἐβλάθθημεν εἰς τὸ «ἀντιθεταν τῆς προσόψεως» ἰάν ἡμεθα ἀμαξιλᾶται, δὲ διεβεβαιούμεν ὑμᾶς, ὅτι ὑπέατημεν συγκρουσιν εἰς τὰ ἀπίσθεν» ἰάν ἡμεθα ἀλλαντοπῶλαι, δὲ ὁμολοχοῦμεν, ὅτι ἐλάδομεν κόνδυλον ἐπὶ τοῦ ἀξιγγίου» (λαρδί) ἰάν ἡμεθα ὀπλοπῶλαι, δὲ ἐπεκαλούμεθα μάρτυρας, ὅτι προσεβλήθημεν ἐν τῇ «ἀκτῆριδι τῆς οὐράς» (τῷ κοντακίῳ) τέλος, ἰάν ἡμεθα ἀστρονόμοι, δὲ ὡ-

Σὺρ Φραγγίσκος Βυάττ Τρυκόκτ. Ἀβρὸς Δήμαρχος.

μολοχοῦμεν ὅτι ἐμαστιγώθημεν ἐν «πλήρει σελίνῃ». Ἀλλὰ δὲν εἶμεθα ἢ ἀπλοὶ πολῖται ἀνευ ἀξιώσεων καὶ ῥητορικῆς τέχνης. Θὰ εἰπωμεν λοιπὸν ὑμῖν ἀπλοῦστατα, ὅτι ἐλάδομεν λάκτισμα ἐν τῷ δεκάτῳ ἐβδόμῳ γράμματι τοῦ (Γαλλικοῦ) ἀλφαβήτου».

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ ΙΣΠΑΝΩΝ

Ὁ Περικλῆς Σατωβριάνδος ἰδού πῶς περιγράφει τὸν χαρακτήρα τοῦ τόσον ἱπποτικῶ ἔθνους τῶν Ἰσπανῶν. «Δὲν παρατηρεῖ τις παρὰ τῷ ἔθνει τούτῳ οὐδένα τῶν δουλικῶν ἐκείνων πράπων, οὐδεμίαν τῶν περιτροπῶν ἐκείνων τοῦ λόγου, αἵτινες ἀγγέλλουσι

χαμέρπειαν σκέψων και διαφοραν της ψυχης. Η γλώσσα του μεγάλου και του χωρικού είνε ή αυτή ή χαιρετισμός ή αυτός ή φιλοφρονήσεις, ή συνήθειαι, ή έθιμα είνε τὰ αυτά. Όσον ή πίστις και ή γενναϊότης του λαου τούτου προς τους ξένους είνε άνευ όρων, τοσοϋτον ή εκδίκησης αυτου είνε τρομερή, όταν προδίδηται. Έχων θάρρος ήρωϊκόν, υπομονήν εν πάσι τοϊς δεινοϊς, αδύνατός να υποχωρή εις την δυστυχίαν, πρέπει ή να δαμάξη ή να κατακόπηται. Έχει όλιγον πνεύμα, αλλά τὰ εξημεμένα πάθη αντικαθιστώσι το φώς εκεινο, όπερ προέρχεται εκ της λεπτότητος και των πολλών ιδεών. Ισπανός όστις διέρχεται την ήμεραν χωρίς όμιλίας, όστις ουδέν ειδεν, όστις δέν φροντίζει αν μη ειδη μηδέν, όστις ουδέν άνεγνω, ουδενίαν σύγκρισιν έποιήσατο, θα εύρη εν τω μεγαλειω των απόρασών του το αναγκαϊον καταφύγιον έπελθούσης της δυστυχίας».

ΥΪΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

Έπειδή υπάρχουντινες συττελλόμενοι ν' αναγωνίσει τους γόνεις των, καθό πένητας ή εϋτελώς βιούντας, δια τούτο δημοσιεύομεν το παράδειγμα του Αρχιεπισκόπου Τέλτσρον.

Ο πατήρ αυτου αν' απλοός χωρικός και κάπως όμοιαζων τους σημερινους ήτων καλουμένους «Φίλους», προσήλθεν εις ήν οικίαν ο υϊός του διέμενε και ήρώτησεν αν ο Ίω Τέλτσρον ήν οικιαός· άλλ ή υπηρέτης όργισθη, επί τη δήθεν αναίδειά αυτου, τον ειδιωξεν άλλ ου η τον Αρχιεπισκόπου ακούσας, έσωθεν την πατρικαν φωνήν αντι, επωφελοόμενος εκ της παρουσιασθειας αυτω ευκαιρίας, να έβλη και εισαγάγη τον πατέρα του ιδιαιτέρως, έπροξεν έξω κραυγαίων ενώπιον των εκπλαγέντων υπηρέτων του, «Εϊνάς ο αγαπητός μου πατήρ η και γονυπετήσας έμπροσθεν αυτου ήτήσατο την ευλογίαν του.

ΟΡΕΡΕ ΕΝ ΜΕΛΙΑΜΑ

Πότερον προτιμάς, να μειδιάς καθίστων άλλους ευδαίμονας ή να σκυθρωπάξής και πάντες οι περι σε ν' άδημονώσι; Δύνασαι να ζής τόσον τερπνώς ως να ετύγχανες εν μέσω ωραιών άνθών και κελαδούντων πτηνών, όσον και άνθως ως να ήσο επί της ιλίας περίξ όμιγλης και βατραχών. Έάν δείξης χαρίεν πρόσωπον και ευμενή καρδίαν, λέγων συνάμα λόγου, γλυκει; προξενεις ευδαίμονίαν ανυπολόγιστον, τούναντίον όμως δια βλοσυρών βλεμμάτων, ακληρών λόγων, και χαρκατήρος όργιλου καθίστάς ανυποφόρος πολλούς δυστυχεις. Πότερον λοιπόν θέλεις πράξει; Βεβαίως το να έχης ικαρόν πρόσωπον, ν' ακτινοβολή ή χαρά εις τους όφθαλμούς σου, ή δε αγαπία να κάμπη επί του προσώπου σου. Η εξ αγαθοεργίας και ευαρεσκείας απορρέουσα ευχαρίστησις είνε ή μεγαλύτερα πασών, και ταύτην δύναται τις να αίτησθαι

όταν νύκτωρ αναπαύηται την πρωϊάν, έγειρήται και την ήμεραν, ένασχοληται εις τὰ ήμερήσια έργα του.

ΤΑ ΔΑΝΕΙΖΟΜΕΝΑ ΔΑΔ ΟΥ ΔΙΑΟΜΕΝΑ

Τέκνα, συγγενεις, φίλοι, τιμαί, οικίαι, γαίαι, χαρίσματα, ή αγαθή της σούσας και της τύχης, και αυτης προσετι της χάριτος, ταύτα πάντα άπλοός και μόνον δανειζονται εις ήμάς, δυστύχημα δε είνε να φανταζώμεθα, ότι ταύτα διδονται, εφ' ω και παρατόμεθα όταν το δάνειον εξοφληται. Άπλοός ύπηρεται γενόμενοι θεωρούμεν εαυτούς δεσποτας λησμογούντες, ότι εκάστο ήμων ποτε δόθησεται. «Αός λογόν της ύπηρεσίας σου, καθότι ένδεχομενον να παυθής της θέσεως του ύπηρετου.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

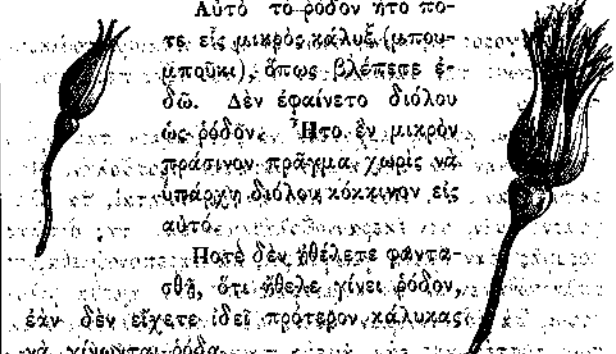
ΜΕΡΟΣ Α. — ΟΥΤΑ

ΚΕΦ. Γ'

Πως εγιναν τὰ άνθη.

Έάν αγαπάτε τὰ άνθη, θα έπιθυμητε βεβαίως να μάθητε και, οσα είνε δυνατόν να ήξεύρατε περ ημών άπαράλλακτα όπως έπιθυμούμεν, να μάθανόμεν και δια τον άνθρωπον, τον όποιον αγαπάμεν, ήπως έπίσης φροντίζομεν να μάθανόμεν, ότι είνε δυνατόν και δια τους αγαπητούς φίλους μας. Ουτω λιπίον και σεϊς, εάν αγαπάτε τὰ άνθη, ως προσεϊπον, θα ευχαριστήσθε να μάθητε, ότι έχω να σας ειπω περί αυτών.

Πηγαίνετε εις τον κήπον και βλέπετε μεταξύ όλων εκει των άνθών μέγα τι άνθος. Κυτάξτε το και ιδέτε ποσα κόκκινα φύλλα υπάρχουν εις αυτό ήνωμένα. Αλλά πώς εγρήθη το άνθος εκεινο εκει; Αυτό είνε απλοούστατον πράγμα. — Θα μου ειπήτε ίσως, — έφύτρωσε και ήξησας. Την ιδεαν ταύτην των παιδιών έχουσι και πολλοί ηλικιωμένοι άνθρωποι. Αλλά τι είνε αυξησις; Γνωρίζετε πως εν άνθος αυξάνει, εγω θα σας ειπω, τώρα περ ηρώτησας.

Αυτό το ρόδον ήτο ποτε εις μικρόν κάλυξ (μπούμπουκι), όπως βλέπετε εν τω δώ. Δέν εφαινετο διόλου ως ρόδον. Ητο εν μικρόν πράσινον πράγμα, χωρίς να υπάρχει διόλου κόκκινον εις αυτό. Ποσά δέν ήθέλετε φαντασθή, ότι ήθελε γίνε ρόδον, εάν δέν είχατε ιδεί πρότερον κάλυκας, να γίνονται ρόδα.

τὰ φύλλα ταύτα, και ιδού τώρα παρατηρείτε έντελώς ήνεωγμένον το άνθος.

Ένταυθα παριστάνεται ή εικων ρόδου έντελώς ήνεωγμένου. Πόσονι μεγαλιότερον είνε από τον μικρόν κάλυκα, από τον άνοιξιόν εγείνε και πόσον διαφέρει απ' αυτόν. Πλήθος φύλλων άναπτύσσονται έντός αυτου. Ένίοτε ή διαφορα είνε πολυ μεγαλιότερα εκεινή, την όποιαν βλέπετε ένταυθα. Εϊδη τινά ρόδων είνε πολυ μεγαλιότερα και όμως οι κάλυκες κατ' αρχάς είνε μικρότατος.

Ηνωίξτε, λέγομεν κοινώς, αυτό το ρόδον. Έμεγάλωσε λέγομεν, χωρίς να συλλογίζώμεθα, τί το έκαμε να μεγαλώσθ. Έμεγάλωσεν από κάτι τι. Κάτι τι εισήλθεν εις τον κάλυκα δια να το κάμη ρόδον. Τι άρά γε εισήλθεν εις τον κάλυκα; Πώς εισήλθεν εκει; Θα σας το ειπω.

Το ρόδον ήξησεν δια του υγρου του λεγομένου χυμου. Αυτός ο χυμός διατηρείται έντός του κάλυκος ένόςω αυξάνει καθ' εκάστην, και καθ' όλον το διάστημα, κατά το όποιον μεταβάλλεται εις ρόδον. Δέν ήξεύρομεν όμως πως αυτός ο χυμός δύναται να μεταβληθ ή εις εν τοιοϋτον ωραιον κόκκινον άνθος. Ουτε οι σοφώτατοι των ανθρώπων δύναται να μάς ειπωσι το τοιοϋτον. Αλλά ο Θεός, όστις έδημιούργησε τὰ άνθη, καθώς και παν άλλα πράγματα, αυτός μέγας καταλαμβάνει τούτο.

Αλλά θα με ερωτήσητε, πως ο χυμός έμβαινει εις τον κάλυκα; Ιδέτε αυτό το λεπτόν στελέχος το όποιον κρατεί το ρόδον. Υπάρχουσι μικροί τινες σωλήνες εις το στελέχος τούτο, και δι αυτών των σωλήνων εισέρχεται ο χυμός. Καθ' όλον το διάστημα, κατά το όποιον ο κάλυξ μεταβάλλεται εις άνθος, ο χυμός εισέρχεται δια των σωλήνων τούτων εις το στελέχος, άπαράλλακτως όπως το ύδωρ εισέρχεται δια των σωλήνων εις τας οικίας μας. Οι δέ σωλήνες αυτου του στελέχους είνε μικρότατοι, και όχι όλιγοί. Τόσον δέ μικροί είνε, ώστε δέν δύνασθε να τους ιδήτε, είνε όμως αρκετά ευρύχωροι, ώστε δια μέσου αυτών να διερχήται ο χυμός.

Έάν ο χυμός ήθελε σταματήσει να διερχηται δι' αυτών των σωλήνων και να εβλή εις τον κάλυκα, δέν ήθελε γίνε ρόδον. Έάν κοψήτε ένα κάλυκα, θα ιδήτε ότι θα σταματήσει ή αυξησις του, και ποτε δέν θα γίνη ρόδον. Και τούτο συμβαίνει διότι χυμός πλέον δέν δύναται να εισέλθ εις αυτόν δια των σωλήνων του στελέχους. Απαράλλακτα όπως δέν δύναται να εισέλθ εις οικίαν τινά ύδωρ, εάν οι σωλήνες καταστραφούν έσως.

Ο χυμός δια των σωλήνων εγείνε το ρόδον, θα νομίζετε ίσως, ότι είνε όμοιος με το ρόδον κατά το χρώμα.

Αλλά δέν έχει οϋτω. Δέν είνε κόκκινος, ως είνε εύκολον να το ένωήσητε κόπτοντες το στελέχος. Δέν έχει γευσιν παντάπασιν όπως τὰ φύλλα του άνθους. Δέν είνε τόσον θαυμαστόν, ότι ο μικρός πράσινος κάλυξ αυξάνει εκ του έντός του στελέχους χυμου. Αλλά φαίνεται παραδοξότατον, ότι τὰ λαμπρά κόκκινα φύλλα του ρόδου γίνονται εξ αυτου του χυμου. Υποθέσατε ότι ήθέλομεν να κόψωμεν στελέχη τινά δια να λάβωμεν εν άνθος εξ αυτου του χυμου; Όχι, βέβαια. Τούτο δύναται να γίνη μόνον εις τον κάλυκα δηλ. το έργαστήριον του ρόδου. Ο χυμός πρέπει να εισέλθ εκει δια να γείνη το ρόδον.

ΑΝΕΚΑΟΤΑ

* * * Χωρικός τις ήλθεν εις Παρισίους πρώτην φοράν. Η θεα της μεγάλης ταύτης πόλεως έπροξένησεν εις τον χωρικόν κατ' αρχάς θαυμασμόν. Ουδεμία των επιγραφών διέφρευε την προσοχήν του· έθεάρε απλήστως τας διαφορους σκηνας, αιτινες παρουσιάζοντο εις τους όφθαλμούς του και ή περιέργειά του έκαμεν αυτόν ώστε να έπιθυμή να γνωρίσθ όλα τὰ εμπροσθέντα, τὰ πωλούμενα εν εκάστη καταστήματι. Ουτω δέ περιερχόμενος και εξετάζων ειδεν άνθρωπον ολομόναχον εν τινι γραφείω άργυρομοιβού.

— Κύριε, ήρώτησεν αυτόν ο χωρικός βλακωδέστατα, ειπατέ μοι, σας παρακαλώ, τί πωλείτε;

— Ο άργυρομοιβός νομίζων ότι δύναται να διασκεδάσθ εμπαιζών τον χωρικόν, πωλώ ειπεν κεφαλάς δρων.

— Άληθώς, απήντησεν αιφνιδίως ο χωρικός, θα κερδήσητε πολλά, διότι μιαν μόνον κεφαλήν έχετε εν τω γραφείω σας. Και ταύτα ειπών ο χωρικός απεχώρησεν ήσύχως, αφήσας τον Παρισιανόν όλως εκπληκτον εκ τοιαύτης ευφυου; απαντήσεως.

* * * Έπαίτης ισπανός εζήτει έλεημοσύνην παρά τινος διαβάτου.

— Δέν έντρέπεσαι, λέγει αυτω ο διαβάτης, να μετέρχεσαι το έπονειδιστον αυτό έπάγγελμα;

— Ζητώ παρ' υμών έλεημοσύνην και ουχι συμβουλάς απήντησεν ο έπαίτης.

Έκ της προς εαυτον αγαπής ο έπαίτης εζήτει έλεημοσύνην, αλλά και εκ φιλαυτίας δέν ήθελε ν' άνεχθ ή συμβουλάς.

* * * Δύο μεμνησταιμένοι πορεύονται εις την εκκλησίαν, ίνα στεφαναθώσιν.

— Δια τί τρέμετε, έρωτά ο μνηστήρ;

— Δια τί δέν τρέμετε, έρωτά ή μνηστήρ;

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Καθάρσις υαλίων άγγείων. Προς καθαρισμόν υαλίων άγγείων, μεταχειρίσθητι τον εξής απλοούστατον και άνεξοδον τρόπον.

Αλβε στυπώχατον, κίβον αὐτὸ εἰς μικρὰ τεμά-
 χια ἔεισαγαγε εἰς τὸ ὑδατὸν ἀγγεῖον κοσμήσασθαι τινὰ
 μετὰ ὀλίγου ὑδατός. Τὰ μὲν τὰ αὐτὸ, ἕως οὗ ἡ ὑαλος
 γαίη διαφανῆς. Πλὴν ὑστερον τὸ ἀγγεῖον μετὰ
 ὑδατός. Διὰ τὴν διατήρησιν ἢ ἡ ὑαλος ὅλην αὐτῆς τὴν
 διαφάνειαν, βίβον εἰς τὸ ἀγγεῖον ὀλίγον βαμβάκιον
 ἐξεσμένον, (τοξασμένον) τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ιδιότητα
 ν' ἀπορροῖα τοῦ ἀτιμοῦ τοῦ ὑδατός.

Χ Καθάρσις βελουδίνου οφθαλμοῦ.

Φόρεμα βελουδίνου βράχην ἔχει τὴν τρίχα πρὸς τὰ
 ἐσῶ γυρισμένην, δύναται δὲ νὰ ἐπιανέλθῃ εἰς τὴν πρῶ-
 τιν αὐτοῦ ὄψιν, ἐὰν βρέξῃς αὐτὸ ἐκ τῆς ὀπισθοῦς ἐπι-
 φανείας (ἀπὸ τὴν ἀνάποδι) καὶ ἀφοῦ τὸ βρέξῃς θερ-
 μάνεις αὐτὸ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιφανείας. Τὸ ὕδωρ ἐξα-
 τριζέται ἔκ διαπερᾶ διὰ τῶν πόρων τῆς μετᾶξῃς, τοὺς
 ὁποῖους διαλύον ἐπαναφέρει εἰς τὴν πρῶτην κατάστασιν.

ΑΜΙΛΛΑ

Ἐ ἀνοστόλιστο κλαδάκι
 Κάθητο ἕνα πουλάκι
 Κ' ἔφαλλε μελωδικά
 Τῆς ἀνοίξεως τὰ τόσα
 Κάλῃ ἔτῃ ἔδῃ τοῦ γλώσσα
 Ἐ γὰρ τὰ μαγευτικά.

Πλὴν ὡς ἔπαυσε, καὶ ἄλλῃ
 Τὰ ὄτια του προσβάλλει
 Κελαδῆματος φωνή.
 Τὰ ὄρατα ἄσματά του
 Ἐφαλλε μὲ τὰ σωστά του
 Κ' ἄλλος μελωδὸς ἔκει.

Ἡ φωνὴ τὸ ἤλεκτριζε
 Συγκινεῖται, περρυγίσει
 Πρὸς αὐτὴν γοργὸν πετᾶ.
 Κάθηται ἔς ἄλλο κλαδάκι,
 Κι' ἀρχινᾷ τὸ τραγουδάκι
 Μ' ὄλα του τὰ δικατά.

Ὡς τὸ ἤκουσε τὸ ἄλλο
 Τρέχει μὲ πτερυγίων ὄλον,
 Ἐρχεται κοντὰ πολὺ.
 Καὶ τὸ βλέπει, καὶ τ' ἀκούει,
 Καὶ τὰς πτερυγίας του κρούει
 Εἰς τὰ φύλλα μὲ ὀμνῆν.

Τότε ἀρχινᾷ μεγάλῃ
 Μεταξὺ τῶν δύο πάλῃ,
 Ἄλλὰ ὄχι μὲ τσιμπιαίς.
 Ἦτο πάλῃ δι' ἄσματων,
 Ἀμιλλα κελαδῆμάτων,
 Ἦτο μάχῃ μὲ φωναίς.

Τὸ ἐν παύσει τ' ἄλλ' ἀρχίσει
 Κελαδεῖ γλυκᾶ, συρίζει
 Ὅσον δύναται πολὺ.
 Νικητῆς τοῦ ἄλλου τέλος
 Ἐ τὸ κελαδῆμα, ἔς τὸ μέλος
 Προσπαθεῖ ν' ἀναδειχθῇ.

Μετὰ κρατερόν ἀγῶνα
 Τελευταῖον παύσει τὸν
 Πλὴν τὸ ἄλλο δὲν λαλεῖ
 Τὰ πτερυγία τ' ἀφίνα
 Καὶ τὴν κεφαλὴν του κλίνει,
 Πίπτει κάτω, ξεψυχεῖ!

Διὰ τὴν στήνῃ μεγάλος
 Ἐστρέθη καὶ τὸ κάλλος
 Καὶ τὸν κόσμον καὶ τὸ φῶς.
 Κ' ἔπεισε νεκρὸς ὡς κτήνος
 Ὁ κενδοῦτος ἐκείνος
 Τῶν δάσων μας μελωδός.

Πλὴν τί μάθημα ὄρατον
 Διὰ γέροντα καὶ νέον
 Καὶ μέγαν καὶ μικρόν
 Καὶ πατέρα καὶ μητέρα
 Καὶ υἱοὺς καὶ θυγατέρας
 Δὲν διδάσκει τὸ πτηνόν;

Ὁ καθείς λοιπὸν πρὶν πάθῃ,
 Τὴν ἀλήθειαν ἀεὶ μάθῃ
 Ἦν ἐκέρυξ' ὁ Χριστός,
 Ὅσ' τις εἰ αὐτὸν ὑψώνει
 Τοῦτον τέλος ταπεινώνει
 Νόμος θεῖος γενικὸς.

ΜΕΛΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * * Ὁ προϋπολογισμὸς τῆς Γαλλίας ἐπιβαρύνεται ἐτη-
 σίως διὰ δαπάνης 632,000,000 φρ. πρὸς πληρωμὴν τόκων
 τοῦ δημοσίου χρέους.

* * * Συνομολογήθη ἄρτιως συνθήκη μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ
 Τουρκίας πρὸς περιστολὴν τῆς σωματικῆς ἐν Ἀφρικῇ.

* * * Αἱ συνεισφοραὶ ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἐκ στερήσεως
 τροφῆς ἐν Ἰρλανδίᾳ καθ' ἑκάστην αὐξάνουσιν εἰς Ἀμερι-
 κὴν. Ὁ Κήρυξ τῆς Ν. Υόρκης προσέφερε ἰδίαν συνδρομὴν
 100,000 δολλάρια.

* * * Ὁ μεγαλοπράγμων Ἀσεψ εὐρίσκεται νῦν ἐπὶ τοῦ
 ἰσθμοῦ τῆς Πανάμας, ἢν προστίθεται νὰ διανοίξῃ. Οἱ ἀμε-
 ρικανοὶ μηχανικοὶ, οἵτινες κἀταρχὰς ἦσαν τοσοῦτον ἐναν-
 τιοὶ εἰς τὸ σχέδιον, ἀποφαινόμενοι τοῦτο ἀκατόρθωτον, πάν-
 τες μετέβαλον γνώμην ὑποστηρίζοντες νῦν τὸ ἐπιτελεῖν οὐ
 μόνον ἀλλὰ καὶ λίαν κοινωφελὲς τοῦ σχεδίου. Ὁ Ἀσεψ μά-
 λιστα δι' ἀναφοράς του πρὸς τὴν κυβέρνησιν τῶν Ἡν. Πο-
 λιτειῶν εἰήτησε τὴν διορισμὸν παρ' αὐτῆς ἐπιτροπείας μη-
 χανικῶν οἵτινες μεταδόντες ἐπὶ τόπου νὰ συζητήσωσι μετ'
 αὐτοῦ τὸ σχέδιον. Μετὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ σχεδίου θὰ
 γαίη ὁ προϋπολογισμὸς τῆς δαπάνης καὶ ἡ ἐκδοσις τῶν πρὸς
 κάλυψιν αὐτῆς ἀναγκαίων ὀμολογιῶν.

Λόγος τοῦ ἐν τῷ 5. ἀριθ. Γεφου.

ἡ—εἰκων—ο—μοῖα—ψ—χ—ε—ον—εἰκων—Στι
 ἡ οἰκονομία ψυχῆ τῶν οἰκων ἐστὶ.

Ἐλυσαν δὲ αὐτὸν, αἱ κκ. Μαρτῶ Σ. Τσιρίκου, Πηνε-
 λόπη Τ. Λαζαρέτου Ἐπίσης καὶ οἱ κκ. Γ. Ν. Βούλγα-
 ρος, Γωάννης Δ. Ζωτάλης, Νικόλαος Δ. Χατζησαράντος.
 (Ἀθηναῖοι). Ἀλέξανδ. Φιλιππίδης, Ἀλέξανδρος Δ. Θέμιστος
 (Σμύρνης), Γεώργ. Ε. Μαυρογορδάτος (Σύρου), Πέτρος Ἀ-
 λεξιάδης. (Κωνσταντινουπόλεως). Παν. Ζαχαρίας, (Ἀλεξάν-
 δρεια). R. Birnbach, (Βερολίνο).

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΘΙΟΥ, μίμος ἐπιμετρος εἰς μέρη τρία
 ὑπὸ Γ. Κ. Ὑπερίδου. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογρα-
 φείου τῆς «Ἀθηναϊδος», 1880. Πωλεῖται ἐν τῷ Τυ-
 πογραφείῳ τῆς «Ἀθηναϊδος» ἀντὶ φρ. ἐνός.